

Jeg synes, det er vigtigt at overveje en eventuel refusionsordning i forbindelse med de særlig dyre sager, men som jeg tidligere svarede hr. Villy Søvnald, har jeg på nuværende tidspunkt ikke lagt mig fast på, hvordan det så i givet fald præcis skulle være.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Det var også ministerens påstand om grundighed, der fik mig til lige at bede om en kort bemærkning, for det er bestemt ikke grundighed, vi har oplevet. Jeg synes, ministeren allerede nu selv er kommet ind på det med svaret om, at det ikke er afklaret, og at ministeren ikke har lagt sig fast på noget. Det er ikke det, der tyder på grundighed.

Men det, jeg så godt vil spørge om, er, om ministeren ikke kan bekræfte, at regeringen jo selv er usikker på, hvad det er, der kommer til at ske med denne her finansiering på det sociale område. Hvorfor skriver man ellers i et forlig, at hvis det her går galt, vender vi tilbage til grundtaksmodellen? Altså hvis man nu havde lavet et grundigt forarbejde og vidste, at der var sikkerhed for, at de dyre og tunge sociale sager ville der også blive taget vare på, så ville man vel ikke skrive ind i en politisk aftale, at hvis det her går galt, så må vi vende tilbage til situationen, som den er i dag.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Det, der undrer mig meget, er, at man hverken fra SF's eller Socialdemokratiets side vil forholde sig til de positive konsekvenser, der vil være af, at vi nu får samlet myndighedsansvaret ét sted, nemlig i kommunen.

Når jeg refererede til grundige og dybe overvejelser, så var det jo i forhold til: Hvordan er det, vi bedst sikrer den offentlige sektor fremover? Hvordan er det, vi på allerbedste vis på det sociale område kan yde borgeren en god service? Der er jeg ikke spor i tvivl om, at det, at vi får placeret ansvaret ét sted, nemlig hos den kommunale myndighed, er en meget stor gevinst.

Så er vi stadig væk i færd med overvejelser om, lige præcis hvordan vi bedst sikrer de økonomiske sammenhænge og den eventuelle dækning af meget dyre enkeltsager, og det er det arbejde, vi er i gang med nu, og det bliver som sagt afklaret i løbet af denne måned.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Vi vil sådan set godt gå positivt ind i en diskussion om, hvordan man kunne tilrettelægge den kommunale drift bedre, også på socialområdet. Problemet var jo lidt, at det fik vi ikke rigtig lov til. Når vi syntes, at der skulle være sikkerhed for, at økonomien hang sammen, var det jo, at det hele ligesom gik i kludder, og ministeren må vel erkende, at økonomi er afgørende.

Kl. 11.40

Ministeren og jeg selv og kollegaerne her i salen kan jo være fuld af god vilje til, at det hele skal blive meget bedre, men hvis vi ikke kan lave et regnestykke, hvor vi kan gå ud og sige til borgerne, at der også er penge til det, så kan jeg godt forstå, at de er utrygge. Så er det et eksperiment, og socialdemokrater deltager ikke i eksperimenter på bekostning af de svageste i det her land.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Men jeg kan forsikre fru Sandy Brinck for, at de økonomiske problemer bliver afklaret, og at det bliver overvejet, om der eventuelt skal være en refusionsordning, og i givet fald på hvilket niveau det skal være. For selvfølgelig kerer vi os meget om økonomien i forhold til eksempelvis de meget dyre enkeltsager.

Men virkeligheden er jo, at Socialdemokratiet, når det kom til stykket, slet ikke ville indgå i egentlige drøftelser af, hvordan det er, det allerbedst kan fungere fremover. Og når jeg bare tager det område, som jeg har ansvaret for, nemlig det sociale område, savner jeg i den grad et bud fra Socialdemokratiet på, hvad det så er, man vil i stedet. Hvad er det, der skulle være alternativet til netop den hensigtsmæssige løsning, hvor vi siger, at nu vil vi undgå, at borgeren bliver kastebold mellem myndigheder, der strides om ansvaret, nu vil vi sikre en meget nem, en meget klar adgang for borgeren til det offentlige system?

(Kort bemærkning).

Pia Boisen (EL):

Nu kan borgerne blive kastebold ikke bare mellem myndigheder, som har ansvaret, men også mellem dem, der rent faktisk skal levere de ydelser, som det handler om. For det vil være ganske få kommuner med 50.000 eller 30.000 indbyggere, som har specielle tilbud til sindslidende, til mindre handicappede, til folk, som får en